

FAMILIA

BUDA-PESTA

29 Iunie st. v.

11 Iuliu st. n.

Va esi joi'a si duminec'a.

Redactiunea: strad'a arbo-
relui verde nr. 12.

Nr. 48.

ANULU XIV.

1878.

Pretulu pe unu anu 10 fl.

Pe $\frac{1}{2}$ de anu 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$ de
anu 2 fl. 70 cr.

Pentru Romaní'a 2 galbeni.

Merulu fatalu.

— Novela istorica. —

(Urmare.)

Respectulu ce-lu avea catra soçi'a sa, si amorulu ferbinte, nu-i permisera sè esprime ei temerea sa. Ar fi ofensat'o; asiá cugetá nobilulu seu sufletu. O! de ar fi graitu!

Dupa îndepartarea lui Teodosiu, peste puçinu vini Paulinu la împeratés'a. De n'ar fi vinitu sermanulu de elu!

— Bine ai venitu Pauline! Ocupa locu, sè terminàmu oper'a, — îl salutá împeratés'a, întindîndu-i mân'ua spre sarutare graçiosu si cu demnitate.

Si asiedîndu-se ambiu la o mésa pe care zaceau multe scrisori, nu lânga olalta, ci dupa cum cerea cuviinti'a vis-à-vis de olalta, continuà împeratés'a:

— Ai bunatate mai percurge odata penegiric'a! Unele pasuri le-am mai modificatu, sè vedi cum armonisèza întregulu opu?

Paulinu cu respectulu îndatinatu luâz. pergamenele n'ua dupa alta, le percurse. Éra împeratés'a cu fruntea pe palma, erá cufundata în meditatiune. Ea studiá dicituinea, cu care avea sè predeie panegiric'a mânedî împeratului.

— Opulu e perfectu, maiestate! — dîse în fine Paulinu dupa revisiune.

— Asiá dara sîntemu gata, si eu asteptu cu nerabdare ór'a sublima, în care sè felicitezu pe împeratulu cu acestu fruptu micu alu ostenelelor mele, — dîcîndu aceste împeratés'a, se scóla, se duse la unu scriiniu dela pariete, si aduse în mâna merulu fatalu.

— Dupa ce multu ai ostenitu pentru mine, stimate Pauline! te rogu sè primesci acestu meru dela mine, în semnu de recunoscintia!

— Pré mare onóre, înalta Dómna, nici pe de parte n'am meritatu atât'a onóre.

— Primesce-lu, si-mi promite, cà si alta-data me vei spriginí cu concursulu teu, când voiu avé trebuintia!

— Sîm totu-de-una gat'a spre servitiu.

— Mâne voiu predá panegiric'a împeratului. Te invitu la ór'a a trei'a¹⁹⁾ sè me însotiesci!

— Fórte bine, — încheiá Paulinu si luându merulu, se departá, inchinându-se cu totu respectulu.

Paulinu, unu caracteru solidu, faciá de împeratés'a Atenais-Eudoxia — stricta si morala ce erá, care nici odata n'ua datu cuiva nici celu mai micu îndemnu la îndreznéla, totu-de-una s'a purtatú fórte onestu.

Ea îl stimá numai pentru sciinti'a si onestitatea

lui. Frumseti'a ei rara, care si acuma la 40 ani ai etatii nimicu n'ua suferitu, avea totu acele raze, cari sînt în stare a topí ânimile; dar caracterulu ei seriosu erá de odata si moderatorulu celu mai recortoriu alu ori carei flacare, ce putea produce.

Paulinu rare ori cutezá a priví în faci'a împeratesei, cum nu cutezá paménténulu a priví în faci'a sórelui, cá sè nu-si strice vederea.

Asiá a fost Atenais-Eudoxia. Asiá a fost Paulinu.

Dar sórtea e inevitabila.

Paulinu n'ua întrebatu dela cine e merulu, pentru elu erá destulu ca e dela împeratés'a. Împeratés'a nu i-a spus, càci dupa filosofi'a ei, merulu erá proprietatea ei, si putea dispune dupa placu.

O! déca încai i-ar fi spus!

Dar sórtea e inevitabila.

Paulinu esîndu din palatu, se opri sub porticu, si pasîndu de câteva ori în sus si în jos printre columnele porticului, se parea cugetându serios. În urma, cá cum i-ar fi venitu unu cugetu bunu, se decise.

— Acestu meru e demnu de împeratulu, îl voiu presintá numai decátu împeratului, — îsi dîse elu, si pasí pe trepte în sus, catra despartîmentulu împeratului.

O! déca nici odata nu i-ar fi venitu cugetulu celu bunu, séu mai bine dîsu reu! De nu ar fi suitu acum treptele palatului, càci nu le va scobóri mai multu!

Sermanulu Paulinu! Serman'a împeratés'a! Dar de trei ori sermanulu împeratu!

Dar sórtea e inevitabila!

Împeratulu Teodosiu, iubitorulu si protectorulu sciintiilor, petrecea desu în laboratoriuulu séu cancelari'a sa. Ací erá îngramaditu totu ce cadea în sfer'a acést'a. De unu timpu se ocupá fórte multu cu dóue orológe, unulu de apa, si altulu de nesipu, comparându-le la olalta.

În acestu momentu elu se aflá cu tóta liniscea, lânga orológe, observându-le.

Mai nainte de a intrá Paulinu, fusese la împeratulu bunulu nostru Pedro.

Acestu negru fidelu, pe care nimene nu-lu putú despartí de dómn'a sa Atenais-Eudoxia, si-a câstîgatú întrú atât'a si ânim'a împeratului, încátu i erá permisa intrarea la împeratulu, în ori care momentu.

Elu avea cea mai mare bucuria când vedea pe împeratulu în visita la împeratés'a. Se intristá la dîn contra, când împeratulu întárdiá cu visit'a.

În diu'a acést'a elu intrá la împeratulu.

— Pedro n'are voia buna. Împeratulu nu vine la dómn'a mea, — dîse elu catra Teodosiu cu intristare, încretîndu-si fruntea.

¹⁹⁾ 9 óre dupa computarea nóstra.

— Bine, bine, bunulu meu Pedro! îndata voi veni, — respunse imperatulu, dar si elu tristu, si cu fruntea încrêțita.

— Pedro e tristu, că vede crețuri pe fruntea imperatului. Imperatulu se supera pe Pedro. Pedro merge dara sê planga.

— Nu, nu, Pedro, eu sîm voiosu, îndata voi veni, du-te spune dómnei tale!

Acêsta urmă când i duse merulu.

Dupa reîntôrcerea imperatului, Pedro érasî întră la imperatulu si cum siedea imperatulu la orologie, fãra a caută îndereptu la celu ce întra, sciindu-lu pe Pedro, acesta se apropiã, si dîse:

— Pedro vré sê véda façi'a imperatului, mai sînt crețuri pe fruntea lui?

— Vedi că nu sînt, bunulu meu Pedro, — respunse Teodosiu privindu-lu blãndu si liniscitu.

— A! Pedro e veselu! Imperatulu e veselu. Pedro cânta si se bucura.

— Ce ânima buna, ascunsa într'unu corpu negru, — dîse imperatulu, dupa ce se departã Pedro.

Tocmai când Pedro alergã cântãndu prin coridoru, zareșce pe Paulinu mergêndu spre laboratoriu imperatului.

Elu il opri în cale.

— Duci vr'o noutate mare imperatului?

— Da.

— Nu, nu, nu duce. Pedro nu vré sê duci. Imperatulu e voiosu, elu n'are crețuri pe frunte. Pedro nu vré sê-i faci crețuri pe frunte!

-- Nu te teme, bunulu meu! Eu voiescu sê-i facu bucuria. Eu i ducu unu prezentu!

— Unu prezentu? — si Pedro fãra a aratã vr'unu semnu de bucuria, se duse mai departe, elu nu sciã ce sê dîca.

Éca unu ângeru aperatoru, eșî în calea lui Paulinu!

Dar sortea e inevitabila!

Paulinu întră la imperatulu:

— Majestate! permite umilitului servu, sê prezentezi monarchului meu acestu micu donu, carele numai majestãtii tale se cuvine!

Imperatulu abiã fu în stare sê-si predomnêasca emotiunea, la vederea merului fatalu!

Paulinu ne presupunêndu vr'o crima, stã cu fruntea deschisa, cu ochi veseli, asceptãndu cuvêntulu imperatescu.

— Frumosu donu într'adeveru, Pauline! — dîse în urma imperatulu, — în bunu pamêntu a trebuitu sê crêșca?

— În care pamêntu a crescutu nu sciú, atãt'a sciú că mi-lu donã maiestatea sa imperatês'a, în semnu de inal'ta sa recunoscintã, pentru puținele mele servitii literarie. Éra simțulu meu imi siopti, că acesta se cuvine imperatului!

Ce cuvinte sublime, ce ânima nobila, dar neîntiêșã de imperatulu, căci altu cugetu negru preocupã ânim'a si creerii imperatului, în acea clipita.

Imperatulu confusu, porni a umblã în sus si în jos. Paulinu observã conștenarea imperatului, dar nu si-o putea esplicã. Póte că se cugeta, cum sê-i recompenseze donulu, va fi gânditu Paulinu.

Si nu se însiêlã. Dar ce recompensa!

În fine dupa câte-va minute de zóla, imperatulu se opri naintea lui Paulinu, si dîse, privindu-lu cu cautatura aspra:

— E bine, Pauline, fii siguru de graçi'a mea imperatêsca! Éra graçi'a mea suna astfel: astadi ești prisionierulu meu, si mâne vei fi ștersu dintre vii!

Unu detunetu n'ar fi pututu lovi mai tare pe Paulinu.

— Graçiã, maiestate! Eu sîm nevinovatu!

— Déca tradatorii potu fi nevinovati! Sê scii, că eu am datu merulu acel'a imperatesei! Tradarea vóștra e învederata.

Paulinu își vedea usi'a prepastiei, acuma pricepu totulu!

— Graçiã, maiestate! eu sîm nevinovatu! Facati-se mila de famili'a mea! — se rugã elu cadîndu în genunchi.

— Nu merita a se numi capu de familia acela, care în aslã modu trada pe imperatulu seu, — dîse Teodosiu cu tóta furi'a, si dãndu semnalu, venira gardistii curtii, si deportara pe Paulinu în carcerile domestice.

VII

Catastrof'a.

Condeiuulu ni tremura în mâna, fiindu siliti a descrie o fapta înfricosiata. Înfricosiata în sine, înfricosiata în urmãrile sale. Dar e adeveru istoricu.

Atenais nu scieã nimicu din tóte aceste. Nici ideia nu avea ce se întempla în apropiarea ei, ceea ce pe ea asiã de aprópe o atingeã. Ea abiã asceptã diu'a de mâne, pentru altu scopu.

Si Pulcheria? Bun'a si întiêlêpt'a si sânt'a Pulcheria?

Nu sciã nimica.

O de ar fi sciutu! De s'ar fi dusu Teodosiu, sê-i descopere durerea sa! Ea ar fi fost în stare sê delature pericululu.

Dar elu nu s'a dusu!

Restulu dîlei fatale, si nóptea urmatórea, le-a petrecutu Teodosiu în picioare, umblãndu în sus si în jos meditãndu, în internulu seu se petrecea lupt'a cea mai crâncena.

Ângerulu aperatoru i dîcea: o femeia cá Atenais nu póte fi culpabila, unu barbatu cá Paulinu nu póte fi tradatoru.

Éra satan'a? Satana sioptiã: Sînt culpabili, m'au tradatu, si cá sê puna corón'a, m'au insultatu.

Si asiã i s'a facutu diua.

Pedro, dupa datina, întra. Si tresare vediêndu pe imperatulu consternatu, înfrãntu, superatu, si cá cu dóue-dieci de ani mai betrãnu!

— Pedro vede pe imperatulu tristu. Pedro se mahnesce! Pedro aduce scire buna. Dómn'a mea se gata sê vina la imperatulu. Ea se gata frumosu fôrte frumosu, ea pune diadema pe capu!

— Du-te tu, ânima buna, si grigesce de lucrulu teu, si me lasa singuru!

-- Nu me ducu pâna nu-mi spune imperatulu, că nu e superatu.

— Nu, nu, bunulu meu; mergi în pace, vinu si eu acusi.

Si Petru se departã, dar nu cântã nici nu jocã. O presimțire fina nu-i prevestiã bine.

(Va urmã.)

Georgiu Traila.

S A L O N U ?

Conversare cu cetitórele.

— Mobilisarea. —

Sunt multi ómeni în lume, cari viséza de pacea eterna. Ma spre acestu scopu s'a si formatu o liga, care tine adunári unde se rostescu cuvântári frumóse. Lumea le cetesce si díce : Frumosu visu !

În adevéru, ori câtu de tare urímu resboiulu si ori câtu de nepotrivitu este elu pentru secolulu în care traimu : pacea eterna va remáné totu numai, ceea ce este de secolu, o dorintia frumósa, unu visu sublimu.

Condamnámu resboiulu, sustínemu pacea eterna, si totusi când inimiculu vine sè ni atace pamântulu stramosíescu, luámu arm'a si alergámu la lupta.

Odinióra unu scriítoru francesu — i-am uitatu numele — a scrisu o brosiúra în contra duelului, dar a dóu'a dí s'a batutu în duelu, càci cineva l'a atacatu, cà numai din lasitate a combatutu acestu modu alu satisfactiunii.

Sunt unele lucruri în genere condamnate, si totusi omenimea e silita a le conservá, pentru cà acele sunt niste reutáti necesare. Între aceste se numera si resboiulu.

Acestu reu a esistatu de când e lumea, si va esistá în veci.

Óre ? Sè nu fia nici o posibilitate, cà óre-când genulu omenescu sè se naltie la acelu gradu alu civilizatiunii, de unde sè nu se mai rostésca cuvântulu „resboiu“ ?

La ori ce innaltíme a civilizatiunii s'ar urcá omenimea, resboiulu ar ínoti-o si acolo, pentru cà de multe ori tocmai elu este aperatorulu ínnaintárii în luminare.

Numai unu casu cunoscú, în care resboiulu ar íncetá îndata si pentru totu-de-una. Însè, durere ! casulu acelu este o ímposibilitate.

Càci éta care ar fi acelu : cà începerea unui resboiu sè se hotarésca de mamele cari au fii în etatea de-a serví sub arme, de candidatele de mirese cari au deja ficsata díu'a cununei, si de nevestele tinere cari au barbati tineri.

Déca ar atêrná de la aceste, n'ar mai fi resboiu.

Si díeu bine ar fi, de cumva în locu de niste diplomati fâra simatiu si fâra ânima, aru sîedé la més'a verde niste gingasie fiintie femeiesci. Ele n'aru decide nici odata sè fia resboiu ; ér de cumva totusi ar fi, — pentru cà popórele nu jóca totu-de-una asiá precum fuera diplomatii, — de buna séma cà la resboiu nu s'ar tramite tocmai cei — tineri.

Altu prospectu ar avé atunce armat'a. S'ar deosebi multu de celu d'acuma. Oficierii n'aru face atâte cuceriri, pentru cà toti aru fi níste moşnegi betrâni ; celu puginu eu asiá credu, cà numai acestia aru capetá ímputernicire d'a puté — murí pentru patria. Cu atátu mai apretíuitu ar fi însè secsulu barbatescu remasu acasa.

Si acést'a, în multe locuri, ar formá unu marióru contrastu façia de situatiunea de acuma.

*

Însè durere ! la congressulu din Berlin puterile mari n'au fost represintate prin dame. Déca staturile tramiteau acolo niste mirese, neveste, séu mame, nu numai hotaririle lor aru fi mai drepte, dar nici resultatulu finalu nu avea sè fia o pregatire la — resboiu.

Dnii diplomati betrâni s'au adunatu sè faca pace, si éta — afara de muscali — tóte popórele sunt nemuliamite.

Ei sanctionéza perfidi'a cea mai infama, jefuirea Basarabiei, si — în locu de pace — imperiulu nostru i causéza — mobilisare.

Mai ântâiu s'au mobilisatu delegatii la Viena, cà sè voteze siese-díeci milióne de florini, apoi s'a mobilisatu acasa diet'a sè nu póta face resmeritia în niste timpuri asiá de pacinice, apoi s'au mobilisatu optu-díeci de míi de ómeni catra Bosnia si Hertíegovina. Si dupa tóte aceste, díuariele tocmai acuma scriu, cà éراسi s'au decisu sè se faca mobilisári nóue.

Éta unde amu ajunsu, déca nu femeile, ci barbatiu facu — politica !

*

Si câte lacrimi scóte acésta mobilisare !

Amiculu meu Hector este unu tineru cu natu-relu aplecatu spre fantasii si visári. Dorintia lui cea mai ferbinte fu d'a-si gasí o soçia buna si frumósa, care sè-lu iubésca cu ardórea, cu care ar iubi-o si dènsulu.

Unu balu de alu Asociatiunii transilvane i oferí ocasiunea d'a puté gasí în fine acea fiintia visata si îndesiertu cautata. Unu ângerasiú belaiu, cu ochi vèneti si cu niste bucle poetice, aprinse 'n amiculu meu sacrulu focu alu amorului.

Etc. etc. etc.

În fine numai cununí'a mai avea sè urmeze. Terminulu s'a si ficsatu pe díu'a prima a lunei víitóre. Nimene nu erá mai fericitu decâtu fratele Hector si alés'a sa.

Dar ce se întêmplá ? Înt'r'un'a din díle elu primí ordinulu sè se presinteze la regimentu. Visurile frumóse se stínsera. Cununí'a trebuí sè se amâne, càci — armat'a se mobiliséza.

*

Colo niste neveste tinere cu lacrimi în ochi se plângu, cà ele au remasu fâra radiemu, si plânsétulu lor e însocitu de câtiva copilasi ; ér colo niste mame tremurânde, asculta cu cea mai mare nelinisce scirile sosite despre fiii lor.

Dar s'audu si alte plânsori.

Bietulu omu necasítu se vaeta, cà dupa ce în urma isi puté gasí unu advocatu, care sè-i primésca processulu si fâra anticipatiune, éta mobilisarea il duce si pe acela.

Advocatii dícu : Si pân'acuma se facea la noi íncetu justiti'a, dar acuma — dupa ce si din miculu personalu alu tribunalului s'au chiamatu câti-va la arme — câtu va trebuí sè aşteptámu câte o sentintia ? !

Industriasíulu nu mai are ajutatori de ajunsu, cumperatorii lui se mahnescu, elu ísi smulge perulu ; bolnavulu e spariatu grozavu, càci mediculu în care avú încredere e dusu ; preotulu betrânu e silitu sè mérga énsusi pe la bolnavi, càci capelanulu lui fu

chiamatu la regimentu; notarulu n'are cine sè-i lucre pamênturile, căci cei ce sperau a fi mântuți prin elu de oștire, éta — nu mai sânt p'acasa; servitórele sânt triste, ele nu mai au placerea d'a lucrá, regimentulu care stationase mai multi ani în garnisóna — s'a mobilisatu . . .

*

— Ai vinitu dupa manuscriptu, George?

Nimene nu respunde.

Ah! acuma îmi plesneșce prin minte, că bietulu servitoru alu tipografiei fu citatu si elu la armat'a mobilisata.

Asiá dara sũm silitu sè me ducu ênsumi în tipografia. Va sè dîca si eu trebue sè me — mobilizezu.

Iosif Vulcanu.

Literatura si arti.

Cânteculu Gintei Latine, tradusu în limb'a unguresca de redactorulu acestei foi, a aparutu — precum anunțasemu — în „Vasárnapi Ujság“, si anume în nr. 27 din duminică trecuta. Traducerea e însoțita de o gentila notiția din partea redacțiunii, ce cuprinde unu resumatu simpaticu alu istoriculu acestei poezii, cu care Iosifu Vulcanu o întroduse în Societatea Kisfaludy.

Istori'a critica a Românilor de dlu B. P. Hasdeu, ese si în traducere francesă. Pân'acuma aparù partea prima, sub acestu titlu: „La Valachie jusqu'en 1400.“ Traducerea e facuta de dlu Fr. Damé. Prețulu 3 lei.

Impartesiri scurte. În Ungaria si Transilvania'a aparù 281 de diuare unguresci, 96 germane, 52 slave, 15 române, 4 italiene si 2 hebreicu. — O artista româna, dsiôr'a Elena Teodorovicu, cânta cu multu successu pe scenele din Italia. — Orasiulu Berlin a hotarîtu sè se faca unu tablou represintându congresulu actualu.

Ce e nou ?

Sciri personale. Domnitorulu României s'a rentorsu pe câte-va dîle din Sinaia la București, unde se tînu consilie ministeriale în caus'a Basarabiei. — Em. Sa mitropolitulu primatu alu României, trecându din București la Paris, s'a opritu pe câte-va dîle si la Budapesta. — Regin'a Belgiei a plecatu în 6 l. c. din Budapesta în provincia la fiică sa principessa Koburg, unde se aștepta unu evenimentu familiaru îmbucuratoru. — Noulu ministru alu justiției dr. Teodor Pauler si-a ocupatu postulu la 4 l. c. — Fostulu ministru de justiția Béla Perczel fu numitu vice-presedinte la curtea de cassatiune. — Siahulu Persiei a sositu la Viena vineri dupa miédîadi la 5 ore, si fu primitu la gara de catra împeratul. — Ministrulu de justiția dă audientie particularilor duminica de la 10 pâna la 2 ore. — Unu principe din India a sositu dîlele trecute la Budapesta, elu caletoresce la Paris.

Congressulu din Berlin se va încheiá dîlele aceste. În notiția noastră din nrulu trecut despre congressu s'a vîrîtu o gresiéla: în locu de Rahova, sè se cetésca Hêrsiova.

Represintantii României au sustînutu cu multa elocintia caus'a Basarabiei la congressulu din Berlin. Diuarele straine scrîu, că în deosebi cuvêntarea dlui Cogalniceanu a facutu mare impressiune. Strainii — scrîe „Rom. Lib.“ — au pututu si de asta-data sè se convinga, că țieranulu de la Dunare, vitézu pe câmpulu de lupta si triumfatoru în aren'a culturiei, este condusu de niste barbati, cari aru face onóre ori caŕui statu european.

Jafuirea Basarabiei a iritatu fôrte adâncu spiritele la București. În asta cauza s'a tînutu si o întrunire de senatori si deputati, si s'a decisu sè se aștepte rentórcerea din Berlin a represintantilor României. „Românulu“ scrîe: „Numai prin forț'a bruta Cazaculu va puté sè ne rapésca Basarabi'a, pe care Români nu i-o vor dá nici de buna voia, nici stându nepasatori cu mânilé încrucisiate pe peptu. Câtu se atinge de anecsarea Dobrogei si de împamêntenirea evreilor, nici chiar forț'a cea mai bruta nu va fi în stare sè ne faca a primí aceste funeste daruri.“ Înse „Timpulu“ scrîe, că de si nu se pôte pastrá Basarabia, Români'a sè nu refuze Dobrogiá cu portulu Sulina, Kiustenge si Mangalia si acea bucata de teritoriu din nou'a Bulgaria.

Miscările electorale se începura în tóte părțile. Cetimu si de unele candidari române. Credemu că în nr. viitoru vom puté înregistrá unu numeru mai mare.

Sciri merunte. „Le Temps“ scrîe: „Congressulu a consacratu jafuirea Basarabiei. Desmembrarea României va fi o péta în istori'a Rusiei. Ea nu va face onóre puterilor. — Unu diuaru din Dobritinu a publicatu cu bucuria, că Rothschild a cumperatu 21 milióné de *mente* (mantéua) unguresci; dar apoi fu silitu a corege cu durere, că nu *mente*, ci *rente*. — La principele Koburg în Pesta s'a sequestratu mobilele pentru restantia de dare; apoi se constatá, că darea aceea s'a platitu de multu. — Francia a adoptatu unu nou stindardu naționalu si oficialu, atátu pentru infanteria, câtu si pentru artileria si cavaleria. — La Paris se va tîné si o espositiune de câni. — Fómetea din China devine totu mai înfricosiata; pân'acuma vr'o cincii milióné de ómeni au muritu de fóme. — „Le Siècle“ vorbindu de congressulu din Berlin, dice: „Este o Plevna diplomatica, în care Bismarck a jucatulu rolul armatei române. — O ciuperca de 1 metru si 20 c. m. în circonferentia, si cântarîndu unu chilogram si jumetate fu presintata de curêndu Societáti de agricultura din Charente. — Prefectulu Venetiei fu destituitu de guvernulu italianu, cá semnu de satisfactiune pentru demonstratiunea facuta acolo în contra Austro-Ungariei. — Nobiling se afla din ce în ce mai bine. — La ocn'a de sare de la Slanic în Romani'a s'au descoperitu defraudari colossale. În septemân'a trecuta a fost grindina în Biharia, Sarmaru si în o parte a Ardélului. — Perderile Rusilor în resboiulu din urma s'au urcatu la 321,000 ómeni, între cari 2700 oficieri.“

Semestrulu primu se încheia cu numerulu presinte. Ne rugámu de onorab. nostru publicu sè binevoiesca a-si rennoi de timpuriu abonamentele, cá sè nu fimu siliti a întrerumpe espedarea foi.

Proprietaru, redactoru respundietoru si editoru: IOSIFU VULCANU.

Cu tipariulu lui Alesandru Kocsi în Pest'a. 1878. Calea țierei nr. 39.